



CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII

AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ

HOTĂRÂREA nr.130 din 09.04.2025

Dosar nr.: 75/2023

Petiția nr.: 963/08.02.2023

Petent(ă): Asociația Deportaților și Victimelor Oprimării Comuniste Oradea

Reclamat(ă): Guvernul României

Obiect: Petenta sesizează caracterul discriminatoriu al prevederilor OUG nr. 168/08.12.2022 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, **care stabilesc data de la care urmează să se acorde plata drepturilor** conferite de statutul de urmași ai persoanelor persecutate, conform Legii nr. 154/2021 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 105/1999 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate de către regimurile instaurate în România cu începere de la 6 septembrie 1940 până la 6 martie 1945 din motive etnice.

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

Numele și domiciliul procedural ales al petenților

1. Asociația Deportaților și Victimelor Oprimării Comuniste Oradea, cu sediul în mun. Oradea, str. Ady Endre, nr. 6, jud. Bihor, reprezentată prin avocat.....

2. Numele, sediul și domiciliul procedural ales al părții reclamate

3. Guvernul României, cu sediul în Palatul Victoria, Piața Victoriei nr. 1, Sector 1, București, cod postal 011791.

II. Procedura de citare

3. Prin citația nr. 963/31.03.2023, părțile au fost informate cu privire la faptul că, din oficiu, Colegiul Director a invocat **exceptia necompetenței** Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, în temeiul prevederilor art. 28 din Procedura internă de soluționare a petițiilor și sesizărilor, publicată în M.Of. nr. 348 din 6 mai 2008, în ceea ce privește aspectele care țin de acordarea de drepturi prin O.U.G. nr 168 din 08.12.2022 și alte acte normative, deoarece Colegiul Director al C.N.C.D. nu analizează modul de stabilire *sui generis* a unor drepturi în favoarea unor persoane sau categorii de persoane ori categorii profesionale în mod diferit față de alte persoane ori categorii, precum și nereglementarea de legiuitor a unor aspecte care țin de statutul unor persoane sau categorii de persoane. Din acest punct de vedere, examinarea soluțiilor legislative alese de către legiuitor și conformitatea acestora cu principiul egalității statuat în Constituția României, revine Curții Constituționale.



4. În acest sens, s-a pronunțat și **Curtea Constituțională prin Decizia nr. 997 din 7 octombrie 2008** statuând că, dacă s-ar admite că, pe calea controlului jurisdicțional întemeiat pe art. 20 alin. 3 din O.G. nr. 137/2000, C.N.C.D. poate să constate existența unor situații discriminatorii ce își au izvorul direct în conținutul unor norme legale, hotărârea Consiliului ar putea avea ca efect încetarea aplicabilității acestor dispoziții și chiar aplicarea prin analogie a unor alte texte de lege, care nu se referă la persoana sau grupul social discriminate. Într-o atare împrejurare, se pune în discuție legitimitatea acestui organ de a interfera în competența legislativului, dar și în competența Curții Constituționale.

5. Totodată, prin citațiile nr. 963/31.03.2023, respectiv nr. 2556/31.03.2023, având în vedere prevederile art. 20 alin. 4 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare (republicată), părțile au fost citate pentru ziua de 10.04.2023, ora 10:30, dată la care niciuna dintre părți nu s-a prezentat pentru ședința de audieri.

III. Susținerile părților

Susținerile petentei

6. Petenta arată că potrivit prevederilor art. I alin. (1) lit. c) și g) și ale art. 3¹ alin. (1) Ordonanța nr. 105 din 30 august 1999, privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate de către regimurile instaurate în România cu începere de la 6 septembrie 1940, până la 6 martie 1945 din motive etnice, copiii persoanelor persecutate, printre care și refugiații au dreptul la o indemnizație lunară, însă prin art. XXI din Ordonanța de urgență nr. 168 din 8 decembrie 2022, privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, drepturile acestor persoane au fost prorogate până la data de 1 ianuarie 2024.

7. Precizează că deși potrivit art. 1 alin. (5) din Constituția României *"În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie"* la elaborarea bugetului de stat pentru anul 2023 nu s-a avut în vedere respectarea prevederilor OG 105/1999, privindu-i pe refugiați. Prin raportare la despăgubirile adresate deportaților, care și-au intrat în drepturi de îndată, de la intrarea în vigoare a Legii nr. 189/2000, refugiații reprezintă o altă categorie discriminată, fiind astfel încălcate prevederile art. 21 privind nediscriminarea, precum și ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, astfel cum sunt prevăzute în Constituția României.

8. Petenta consideră că persoanele din categoria refugiaților sunt discriminate astfel, comparativ cu alte persoane supuse represiunii regimului communist, cum ar fi deportații, deținuții politici, cărora li s-au dat în plată drepturile, de la intrarea în vigoare a Legii nr. 189/2000.

9. Solicită ca C.N.C.D. să adreseze Parlamentului și Guvernului următoarele întrebări:

-care sunt motivele care au condus la prorogarea termenelor de aplicare a prevederilor Ordonanței nr. 105/1999 pentru copiii persoanelor refugiate, astfel cum s-a dispus prin Legea 154/2021;

-care este numărul total al persoanelor beneficiare ale art. 3' (1) din Ordonanța nr. 105/1999 și care ar fi fost impactul bugetar al acordării acestor indemnizații pentru anul 2023;

-În condițiile în care drepturile au fost prorogate până la data de 1 ianuarie 2024, dacă

se va avea în vedere identificarea resurselor financiare pentru plata acestor indemnizații începând cu anul viitor, sau la elaborarea viitorului buget, sau va fi cazul unei noi prorogări?

10. Precizează că indemnizația introdusă în OG 105/1999 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate de către regimurile din 1940-1945 de Legea 154/2021, este menită să fie acordată urmașilor celor decedați sau dispăruți în timpul refugierii din calea trupelor hortiste și fasciste, are o valoare de 350 lei/an de refugiu, iar potrivit prevederilor Legii 154/2021, această indemnizație trebuia să fie acordată din 1 ianuarie 2022, însă Guvernul a amânat intrarea în vigoare a acesteia pentru 1 ianuarie **2023**, prin OUG 130/2021 ulterior prin OUG 168 /2022 acest termen a fost prorogat din nou pentru 1 ianuarie 2024.

11. Precizează că având în vedere premisele legislative identice pentru ambele categorii de beneficiari, atât deportați cât și refugiați, solicită punerea în aplicare a Legii 154/2021 (privindu-i pe refugiați și urmașii lor) în acord cu actele normative cu caracter reparator similar pentru deportați din Legea 189/2000.

12. Arată că, ținând cont de faptul că grupurile sociale care cad sub prevederile legilor 189/2000, respectiv 154/2021, deși nu sunt omogene prin structură, istorie și parcursul evenimentelor, au la bază similaritatea suferințelor produse atât prin deportare cât și prin refugiu, se pot distinge următoarele situații:

- cei care au fost deportați în ghetouri și lagăre de concentrare, au fost ridicați în anul 1941 și s-au întors în anii 1944-1945;

- refugiații din Ardeal au plecat în refugiu în 1940 și s-au întors în 1944-1945 la casele lor;

- toate celelalte categorii menționate în lege au revenit la locurile de baștină până în martie 1945;

însă, în ceea ce privește acordarea despăgubirilor refugiații sunt discriminați comparativ cu categoria deportaților.

13. Arată că dispozițiile Decretului-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice, de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri și prevederile Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, au intrat de îndată în vigoare.

14. Totodată, legea nr. 189/2000 privind aprobarea Ordonanței de Guvern nr.105/1999 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate de către regimurile instaurate în România cu începere de la 6 septembrie 1940, până la 6 martie 1945 din motive etnice și principalele drepturi sunt reglementate.

15. Arată că inițial, OG 105/1999 a vizat modificarea și completarea Decretului-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, după cum urmează:

- a) a fost deportată în ghetouri și lagăre de concentrare din străinătate;
- b) a fost privată de libertate în locuri de detenție sau în lagăre de concentrare;
- c) a fost refugiată, expulzată sau stramutată în altă localitate;
- d) a făcut parte din detașamentele de muncă forțată;



- e) a fost supraviețuitoare a trenului morții;
- f) este soțul sau soția persoanei asasinate ori executate din motive etnice, sau în urma masacrelor îndreptate împotriva populației minoritare, dacă ulterior nu sa recăsătorit;
- g) a fost evacuată din locuința pe care o deținea.

(2) De aceleași drepturi beneficiază, la cerere, și persoanele care aveau domiciliul pe teritoriul statului roman, sau pe teritoriile românești vremelnic ocupate de către alte state, indiferent dacă localitatea în care au fost refugiate, expulzate sau strămutate, se afla sub administrație românească sau a altor state.

16. Solicită C.N.C.D. efectuarea demersurilor legale pentru punerea în aplicare a Legii nr. 154/2021 în sensul acordării indemnizațiilor cu celeritate.

Sușinerile părții reclamate

-

IV. Cadrul legal aplicabil

17. Prevederile legislative relevante în prezenta cauză sunt următoarele:

Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu modificările și completările ulterioare art. 2

(1) „Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice”.

Ordinul nr. 27/07.02.2024 privind aprobarea Procedurii interne de soluționare a petițiilor și sesizărilor, publicat în Monitorul Oficial al României, partea I, nr. 120/12.02.2024

V. Motivele de fapt și de drept

18. Colegiul Director constată că, prin modificările legislative, membrii Asociației Deportaților și Victimelor Oprimării Comuniste Oradea, se consideră discriminați de prevederile **OUG nr. 168/08.12.2022** privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, care stabilesc data de la care urmează să se acorde plata drepturilor conferite de statutul de urmași ai persoanelor persecutate, conform **Legii nr. 154/2021** pentru modificarea și completarea **Ordonanței Guvernului nr. 105/1999** privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate de către regimurile instaurate în România cu începere de la 6 septembrie 1940 până la 6 martie 1945 din motive etnice. Din această cauză, pentru aceeași categorie de persoane (urmași ai persoanelor persecutate), se face o alegere preferențială acordându-se plata drepturilor doar anumitor categorii care vor beneficia, în detrimentul altora.

19. Astfel, conform **art. 21 din OUG nr. 168/08.12.2022**: „La articolul III din Legea nr. 210/2022 pentru modificarea art. 1 alin. (2) din Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri și pentru stabilirea unor măsuri necesare aplicării Ordonanței Guvernului nr. 105/1999 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate de către regimurile instaurate în România cu începere de la 6 septembrie 1940 până la 6 martie 1945 din motive etnice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 698 din 13 iulie 2022, litera b) se modifică și va avea următorul cuprins: b) începând cu data de 1 ianuarie 2024, drepturile stabilite pentru copiii persoanelor care s-au aflat în una dintre situațiile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. c) și g) din Ordonanța Guvernului nr. 105/1999, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și pentru copiii prevăzuți la art. 31 alin. (1) din aceeași ordonanță.”

20. De asemenea, conform **art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 105/1999**, republicată, cu modificările și completările ulterioare: „(1) Beneficiază de prevederile prezentei ordonanțe persoana, cetățean român, care în perioada regimurilor instaurate cu începere de la 6 septembrie 1940 până la 6 martie 1945 a avut de suferit persecuții din motive etnice, după cum urmează:

- a) a fost deportată în ghetouri și lagăre de concentrare din străinătate;
- b) a fost privată de libertate în locuri de detenție sau în lagăre de concentrare;
- c) a fost refugiată, expulzată sau strămutată în altă localitate;**
- d) a făcut parte din detașamentele de muncă forțată;
- e) a fost supraviețuitoare a trenului morții;
- f) este soțul sau soția persoanei asasinate ori executate din motive etnice sau în urma masacrelor îndreptate împotriva populației minoritare, dacă ulterior nu s-a recăsătorit;
- g) a fost evacuată din locuința pe care o deținea.**“

21. Totodată, Colegiul Director admite **excepția de necompetență** privind normele juridice cu caracter de lege, având în vedere **Decizia Curții Constituționale nr. 997/2008** și emite un punct de vedere privind obiectul petiției, conform deciziilor instanțelor judecătorești în domeniu.

22. În decizia precizată, Curtea Constituțională arată următoarele:

„Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în esență, critica autorului excepției pune în discuție constituționalitatea atribuțiilor jurisdicționale ale Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, care, potrivit art. 20 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, poate să dispună «înlăturarea consecințelor faptelor discriminatorii și restabilirea situației anterioare discriminării», în măsura în care situațiile discriminatorii izvorăsc din conținutul unor acte normative.

Față de acestea, Curtea apreciază că o corectă analiză a textului de lege criticat impune interpretarea acestuia în ansamblul reglementării din care face parte, mai precis al Secțiunii VI din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, care reglementează rolul, atribuțiile și organizarea Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării.

Astfel, Curtea observă că potrivit dispozițiilor art. 16 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării îndeplinește rolul de «garant al respectării și aplicării principiului nediscriminării», iar potrivit dispozițiilor art. 18 din același act normativ, «este responsabil cu aplicarea și controlul respectării

prevederilor prezentei legi în domeniul său de activitate, precum și în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative care contravin principiului nediscriminării.» Mai departe, art. 19 alin. (1) lit. c), precum și art. 20, în ansamblu, reglementează rolul jurisdicțional al Consiliului, care are ca finalitate, așa cum s-a arătat, «înlăturarea faptelor discriminatorii și restabilirea situației anterioare discriminării.» În sfârșit, nu trebuie omis nici faptul că art. 2 alin. (3) din aceeași ordonanță prevede că sunt discriminatorii «prevederile, criteriile sau practicile aparent neutre care dezavantajează anumite persoane [...]».

Deși autorul excepției apreciază ca fiind un «nonsens» interpretarea dispozițiilor art. 20 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 în sensul aplicabilității lor și cu privire la situațiile discriminatorii ce izvorăsc din conținutul actelor normative, Curtea observă totuși că dispozițiile de lege mai sus enunțate au constituit în realitate temeiul mai multor hotărâri prin care Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a constatat, în cadrul activității sale jurisdicționale, caracterul discriminatoriu al unor prevederi legale. Dovadă a acestui fapt stă și introducerea, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008, a alin. (3) la art. 19 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, prin care s-a scos din competența Consiliului soluționarea sesizărilor având ca obiect măsurile legislative în contextul stabilirii politicii de salarizare a personalului din sistemul bugetar, măsură legislativă dictată tocmai ca urmare a efectelor generate de hotărârile emise de această instituție.

În această ordine de idei, Curtea constată că, în vederea îndeplinirii rolului său de garant al respectării și aplicării principiului nediscriminării, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării este chemat să vegheze, printre altele, inclusiv asupra modului în care este respectat acest principiu în conținutul actelor normative. În acest sens, acest organ poate constata existența unor prevederi de lege discriminatorii și își poate exprima opinia în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative cu principiul nediscriminării. Ceea ce aici interesează sunt efectele pe care le produc aceste opinii. Astfel, dacă s-ar admite că, pe calea controlului jurisdicțional întemeiat pe art. 20 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării poate să constate existența unor situații discriminatorii ce își au izvorul direct în conținutul unor norme legale, hotărârea Consiliului ar putea avea ca efect încetarea aplicabilității acestor dispoziții și chiar aplicarea prin analogie a unor alte texte de lege, care nu se referă la persoana sau grupul social discriminate. Într-o atare împrejurare, se pune în discuție legitimitatea acestui organ de a interfera în competențele legislativului, prin înlăturarea aplicabilității unor acte normative și instituirea aplicabilității altora, dar și în competențele Curții Constituționale, care îndeplinește rolul de legislator negativ atunci când constată lipsa de conformitate dintre prevederile unei legi sau ordonanțe și dispozițiile constituționale, sub aspectul art. 16 referitor la principiul nediscriminării.

Deși în lumina dispozițiilor constituționale o asemenea interpretare nu ar putea fi acceptată, rolul Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării putând fi rezumat mai degrabă la posibilitatea de a constata existența unor discriminări în conținutul unor acte normative și la formularea de recomandări sau sesizarea autorităților competente pentru a modifica respectivele texte de lege, se observă totuși, așa cum s-a reținut și mai sus, că, în practică, art. 20 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 a

generat efecte neconstituționale, prin care s-a încălcat principiul separației în stat, la aceasta contribuind chiar formularea echivocă a dispozițiilor cuprinse în Secțiunea VI din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000.

Pentru aceste motive, Curtea constată că prevederile art. 20 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 sunt neconstituționale în măsura în care sunt interpretate în sensul că acordă Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării competența ca, în cadrul activității sale jurisdicționale, să anuleze textul unor acte normative cu caracter discriminatoriu și chiar să substituie acest text cu dispoziții cuprinse în alte acte normative.”

23. Având în vedere aceste aspecte, Colegiul nu se poate pronunța prin hotărâre privind obiectul cauzei, însă poate emite un punct de vedere, conform prevederilor art. 18, alin. 1 din O.G. nr. 137/2000 *„Consiliul este responsabil cu aplicarea și controlul respectării prevederilor prezentei legi în domeniul sau de activitate, precum și în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative care contravin principiului nediscriminării.”*, astfel:

PUNCT DE VEDERE

24. O.G. nr. 137/2000, la art. 2 alin. 1, prevede: *„Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice”*

25. Astfel, se poate considera discriminare:

- o diferențiere;
- bazată pe un criteriu;
- care atinge un drept.

26. Analiza diferențierii se realizează prin compararea a două situații (**art. 1 alin. 3 al O.G. nr. 137/2000:** *„exercitarea drepturilor enunțate în cuprinsul prezentului articol privește persoanele aflate în situații comparabile”*).

27. Prin nediferențiere, judecătorii Curții Europene a Drepturilor Omului (în continuare CEDO), înțeleg, în primul rând, tratamentul egal al persoanelor care se află în situație similară sau analoagă: *„art. 14 protejează persoanele plasate în situație similară” (Marckx împotriva Belgiei, 13 iunie 1979, §32) sau „analoagă” (Van der Mussele împotriva Belgiei, 23 noiembrie 1983, §46) ori „relevant similară” (Fredin împotriva Suediei, 18 februarie 1991, §60), ulterior fiind utilizată sintagma „analoagă ori relevant similară” (Sheffield și Horsham împotriva Regatului Unit, 30 iulie 1998, §75).*

28. Criteriile enumerate de **O.G. nr. 137/2000** sunt doar ilustrative, nu exhaustive, precizând *„sau oricare alt criteriu”*, însă aceste criterii, conform cazuisticii CEDO, trebuie să reprezinte caracteristici personale pe baza cărora persoane sau grupuri de persoane pot fi deosebite unele de altele (**Kjeldsen, Busk Madsen și Pedersen împotriva**

Danemarcei, 7 decembrie 1976, §56). „Art. 14 nu protejează împotriva oricărui tratament diferențiat ci doar împotriva acelor care se bazează pe o caracteristică identificabilă, obiectivă sau personală ori pe «statut», pe baza cărora o persoană sau un grup de persoane se diferențiază între ele” (**Clift împotriva Regatului Unit**, 13 iulie 2010, §55), menționând că noțiunea „orice altă situație” trebuie să se interpreteze cât mai larg posibil (**Clift împotriva Regatului Unit**, 13 iulie 2010, §56-61), cu atât mai larg cu cât dreptul atins este considerat a fi mai important (**Clift împotriva Regatului Unit**, 13 iulie 2010, §62).

29. Privind drepturile, pot fi invocate cele prevăzute de legislația din România respectiv tratatele internaționale ratificate de România.

30. Colegiul director a constatat, în mod repetat, faptul că persoanele persecutate din diferite motive în diferite perioade istorice **nu se află în situație similară**. În același sens, Curtea Constituțională a României, prin **Decizia nr. 1360/2010** a stabilit: „despăgubirile pentru daunele morale suferite în perioada comunistă trebuie să fie drepte, echitabile, rezonabile și proporționale cu gravitatea și suferințele produse prin aceste condamnări sau măsuri administrative”, arătând totodată că „în procesul de legiferare este interzisă instituirea aceluiași reglementări în două sau mai multe acte normative, iar în cazul existenței unor paralelisme, acestea vor fi înlăturate fie prin abrogare, fie prin concentrarea materiei în reglementări unice”. În continuare precizează: „Curtea observă că în materia reparațiilor trebuie să existe o legislație clară, precisă, adecvată, proporțională care să nu dea naștere la interpretări și aplicări diferite ale instanțelor de judecată, ceea ce ar putea conduce la constatări ale violării drepturilor omului de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Această problemă a legislației incoerente și ineficiente a României în materia restituirilor a fost menționată și de Curtea Europeană a Drepturilor Omului prin Hotărârea din 9 decembrie 2008, în Cauza *Viașu împotriva României*. Cu acel prilej, Curtea a constatat că Legea nr. 1/2000 a suferit atât de multe modificări ca număr și conținut, încât precizia și previzibilitatea cerute de noțiunea de «legalitate» au fost grav atinse.”

31. Astfel, Colegiul constată că persoanele persecutate nu sunt în situații comparabile, cele 2 categorii exceptate pentru care s-au prorogat termenele de acordare a sporurilor nu au suferit consecințe atât de grave ca cele care beneficiază de aceste sporuri, legiuitorul făcând o prioritizare fondată pe gravitatea situației.

32. În consecință, Colegiul director constată că modificările aduse nu au efecte discriminatorii.

Precizăm că emiterea acestui punct de vedere, fără forță juridică obligatorie, reprezintă o opinie cu caracter de îndrumare, nu presupune parcurgerea procedurii specifice, potrivit art. 20 din **O.G. nr. 137/2000** și, în consecință, nici emiterea unui act cu caracter administrativ jurisdicțional.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicată, cu unanimitatea membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR



CONSILIUL NATIONAL
pentru **COMBATEREA**
DISCRIMINĂRII

HOTĂRĂȘTE:

1. Admite excepția de necompetență materială invocată din oficiu privind normele juridice cu caracter de lege, având în vedere **Decizia Curții Constituționale nr. 997/2008**;
2. Emiterea unui punct de vedere;
3. O copie a prezentei hotărâri se va comunica petentei.

VI. Modalitatea de plată a amenzii: -

VI. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată în termenul legal de 15 zile potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ** la instanța de contencios administrativ.

Membrii Colegiului director prezenți la ședință:

ASZTALOS CSABA FERENC – Membru

BABUȘ RADU – Membru

BĂNICĂ CLAUDIA CERASELA – Membru

DIACONU ADRIAN NICOLAE – Membru

JURA CRISTIAN – Membru

MOȚA MARIA – Membru

OLTEANU CĂTĂLINA – Membru

STANCIU CLAUDIA SORINA – Membru

RAIU CĂTĂLIN VALENTIN – Membru



SĂVULESCU RADU-COSMIN - Membru

Red.: R.D.

Data redactării: 16.04.2023

Notă: Hotărârile emise de Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării potrivit prevederilor legii și care nu sunt atacate în termenul legal, potrivit ***O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ***, constituie de drept titlu executoriu.

